

Arrest

nr. 38 802 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DE BOECK en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 januari 2009, verklaart er zich op 27 januari 2009 vluchteling.

1.2. Op 12 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 oktober 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Geldagen (Tsjetsjenië). Sinds uw studies verbleef u in Grozny, waar u bevriend geraakte met D.A. (...). Eind augustus 2008 liet hij u weten dat hij naar Volgograd zou gaan, om daar te werken. U had geen contact meer met hem, tot hij u eind december opbelde. Hij vertelde niet veel, maar vroeg u om voor 300 roebel belkrediet te zetten op het gsm-nummer waarmee hij belde. U deed dat en probeerde hem

op dit nummer terug te bellen maar kreeg geen antwoord. Op 11 januari 2009 belde hij u opnieuw. Hij was in Grozny en wilde met u afspreken. Jullie ontmoetten elkaar en hij vertelde u dat hij niet naar Volgograd was gegaan, maar zich had aangesloten bij Dokku Umarov. Om dit te bewijzen toonde hij u een pistool en een handgranaat. Hij gaf u geld en vroeg om voedsel en belkrediet te kopen, hetgeen u ook deed. U zag hem de volgende dag terug om deze zaken te geven. Hij vroeg u niemand iets te zeggen over jullie ontmoetingen en u vroeg hem om geen contact meer te zoeken, om u en uw familie niet in gevaar te brengen.

Op 15 of 16 januari 2009 vielen er gemaskerde mannen bij u binnen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats. U vermoedde dat het Shatoy of Shali was, maar kreeg hierover geen verdere uitleg. Men stelde u vragen over uw vriend D.A.(...) en ze bleken op de hoogte te zijn van jullie ontmoetingen. U werd mishandeld en bedreigd door uw ontvoerders. Men dwong u een papier te ondertekenen, in verband met jullie 'samenwerking'. De volgende nacht werd u in de wagen gezet en ergens achtergelaten. Uw belagers zeiden daarbij dat, indien u niet met hen zou samenwerken, u en uw familie problemen zouden krijgen. U hield een passerende wagen tegen en belde via hen uw broer op, die u kwam ophalen. Hij bracht u naar familie in Michurina (Grozny). Terwijl u daar ondergedoken zat, vernam u van uw broer dat hij contact had gehad met D.A. (...). Deze zou ermee gedreigd hebben om u te doden. Sinds uw arrestatie waren er al twee vrienden van hem verdwenen. Omdat u wist dat hij zijn eigen neef had vermoord, omdat deze voor de tegenpartij werkte, vreesde u ook voor uw leven. Daarnaast vreesde u ook eventuele acties vanwege de mensen, die u eerder meegenomen hadden.

Daarom bracht uw broer u op 20 januari 2009 per wagen naar Khasavyurt (Dagestan), waar jullie een zekere A. (...) ontmoetten. Uw broer had met hem geregeld dat hij u zou vervoeren en betaalde hem daarvoor. Er was nog een derde persoon aanwezig in de auto. Jullie reden tot een voor u onbekende plaats, waar foto's werden gemaakt op basis waarvan documenten werden opgesteld. Op 22 januari 2009 vertrokken jullie daar en pikten onderweg een Armeense vrouw op, die met jullie mee reisde. Op 25 januari 2009 kwam u in België aan en twee dagen later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde daarbij uw geboorteakte, rijbewijs en universitair diploma voor. Omdat na uw vrijlating uw paspoort verdwenen bleek, vermoedde u dat uw ontvoerders dit hadden meegenomen.

Vanuit België vernam u van uw broer dat er convocaties op uw naam waren toegekomen en dat ook de wijkagent naar u was komen informeren. Deze convocaties werden naar u opgestuurd en werden getoond in het kader van uw asielaanvraag.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde Tsjetsjenië te hebben verlaten uit vrees gedood te zullen worden, enerzijds door uw vroegere vriend D.A.(...) die ermee zou gedreigd hebben u te zullen doden vanwege uw contacten met de autoriteiten. Anderzijds vreest u ook de Russische autoriteiten, die u tot samenwerking dwongen om op die manier D.A.(...) te vinden. Omdat u hen daarbij niet wilde helpen, vreest u ook vanwege hen represailles.

Een grondige analyse van de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag toont echter meerdere tegenstrijdigheden en inconsistenties aan, als gevolg waarvan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt.

Zo legt u enkel vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw verdere vervolging door uw ontvoerders, nadat zij u hadden vrijgelaten. Zo vermeldde u twee bezoeken van agenten, die convocaties op uw naam aan de echtgenote van uw broer hadden afgegeven. U wist echter niet of er – naast deze twee – nog andere convocaties waren toegekomen. Uw broer maakte geen melding van andere convocaties, maar u heeft zich daarover zelf ook niet verder geïnformeerd (CGVS p. 12-

13). Nochtans werd u hierover al op de Dienst Vreemdelingenzaken al bevraagd (vragenlijst CGVS p. 2). U slaagde er wel in om deze twee convocaties naar België te laten komen, maar bleek er niet van op de hoogte te zijn van hoe dat precies gelukt was. U verklaarde immers zelf dat deze documenten vanuit Krasnodar werden opgestuurd, terwijl op de envelop een adres in Moskou staat vermeld (CGVS p. 12-13). Wat deze convocaties betreft: nergens staat vermeld waarom u bij de OVD van Shatoi wordt opgeroepen, noch wordt er verwezen naar de door u ingeroepen asielmotieven. Er staat enkel dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, zonder enige verdere duiding. Bijgevolg zijn deze documenten geen afdoende bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten omwille van uw contact met een gezocht rebel.

Daarnaast gaf u zelf aan dat u geen weet had van andere bezoeken, dan de twee waarbij bovenvermelde convocaties werden afgeleverd (CGVS p. 17). Omdat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat de wijkagent nog was langs gekomen om naar u te vragen omdat u niet was ingegaan op deze convocaties (Vragenlijst CGVS p. 3), werd u hierop gewezen tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal. U gaf daarop aan dat de wijkagent inderdaad was langsgekomen en dat u de eerdere vragen over bezoekers voor u niet goed begrepen had. Die verklaring is niet geloofwaardig, gezien u meerdere keren op duidelijke wijze werd gevraagd of er nog bezoekers naar u waren komen vragen (CGVS p. 17). Bovendien verklaarde u nu plots dat die wijkagent zelfs mogelijks elke dag langs kwam om naar u te vragen. Maar u wist dan weer niet hoe vaak de wijkagent precies was langsgekomen en wanneer dan wel (CGVS p.18-19). Ook hierover had u zich niet geïnformeerd bij uw broer, hoewel u toch regelmatig contact met hem onderhoudt. Daarom slaagt u er niet in de door u vermelde vervolging door de autoriteiten geloofwaardig te maken.

Ook wat betreft de bedreigingen die Datsayev Adlan tegenover u zou hebben geuit, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u van uw broer vernomen had dat A.(...) had gezegd dat hij u zou doden als hij u zag. U wist niet zeker hoe uw broer dat wist, maar vermoedde dat A.(...) uw broer had gebeld (vragenlijst CGVS p. 3). Uw broer vertelde u dit op de dag dat u naar Khasavyurt vertrok. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal vertelde u dat u pas in België over deze bedreigingen had vernomen via een vriend, die ook bevriend was met A.(...). U werd gewezen op uw eerdere verklaringen, maar bleef er bij dat uw broer u hierover niets had gezegd en dat u dit van die vriend gehoord had. U wist echter niet precies hoe uw vriend dat dan te weten was gekomen. Eenzelfde vaststelling kan worden gedaan in verband met uw verklaringen over de betrokkenheid van A.(...) bij de moord op zijn neef. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u dit ook had gehoord van die gemeenschappelijke vriend (CGVS p. 14), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had gemeld dat u dit had vernomen van de tante van A.(...) (vragenlijst CGVS p. 3). Gezien u verschillende verklaringen aflegt met betrekking tot uw vrees ten opzichte van D.A. (...), moet er terzake dan ook een gebrek aan aannemelijkheid worden vastgesteld.

Met betrekking tot de door u vermelde vervolging door de autoriteiten dient opgemerkt te worden dat u niet met zekerheid kon zeggen of u op 15, dan wel op 16 januari 2009 werd meegenomen door gemaskerde onbekenden. Zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal haalde u beide data door elkaar (CGVS p. 9, vragenlijst CGVS p. 2, vragenlijst DVZ vraag 18). Toen u daarop werd gewezen, gaf u aan dat u tijdens uw vasthouding zoveel slagen op uw hoofd had gekregen dat u het daardoor mogelijks vergeten was. Deze verklaring lijkt weinig aannemelijk, gezien u in uw hele leven slechts één keer iets dergelijks mee maakte en u andere data (zoals bijvoorbeeld uw laatste ontmoeting met D.A. (...) op 11 januari 2009) wel kon onthouden (CGVS p. 15).

Hierbij aansluitend is het toch ook opmerkelijk dat u zo weinig weet over wat er zich in Tsjetsjenië, en dan vooral bij uw familie, afspeelde nadat u het land verlaten heeft. U wist niet of uw broer en schoonzus nog bezoek hadden gehad van mensen, die naar u vroegen. U wist niet of zij zelf problemen hadden gekend omwille van u en uw vertrek. Dit geldt eveneens voor uw vader en moeder (CGVS p. 12-13, CGVS p. 21). Ook hier moet worden vastgesteld dat u bij uw contacten met uw familie niet heeft getracht meer te weten te komen over eventuele problemen die zij kenden. Dat zij u niets vertelden, neemt niet weg dat u zich daarover had kunnen informeren. Dat u dit niet gedaan heeft is toch opmerkelijk, gezien de ernst van de door u vermelde feiten.

Tenslotte dient er nog te worden stilgestaan bij uw verklaringen over uw reisroute naar België en de documenten die daarbij gebruikt werden. U verklaarde immers dat er ergens onderweg foto's werden gemaakt en dat die werden gebruikt om valse documenten op te stellen. Hoewel deze documenten werden gebruikt bij uw verdere reis naar België, had u geen idee van de naam of de nationaliteit die op deze documenten stond (CGVS p. 7-8). U gaf aan dat de smokkelaar tijdens de reis deze documenten steeds bij zich hield en dat u ze maar vluchtig te zien kreeg. Dit neemt echter niet weg dat u zich had kunnen informeren omtrent deze gegevens, gezien u zelf niet over geldige reisdocumenten beschikte. Bij een eventuele controle had u niet eens geweten onder welke naam of identiteit u reisde. Bovendien zijn, wat dit punt betreft, uw verklaringen niet geloofwaardig. U gaf immers aan dat u – op een controle van de wagen aan de buitengrens van de Russische Federatie na – slechts

één identiteitscontrole heeft meegemaakt waarbij uw begeleider documenten zou hebben getoond. U wist echter niet waar die controle precies had plaats gevonden. Verder had u er geen idee van via welke landen u heeft gereisd, noch waar u de grens van de Europese Unie bent overgestoken (CGVS p. 7, p. 20). Dit stemt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo blijkt dat elk voertuig dat de EU-grens passeert wordt gecontroleerd, waarbij de reisdocumenten van alle inzittenden moeten worden overhandigd. Van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Naast deze controle volgt er ook nog een douanecontrole door de douane. Tijdens beide controles wordt er gebruik gemaakt van verschillende technische middelen en worden er honden ingezet. Dat u hiervan niets gemerkt heeft, omdat u mogelijk op dat moment sliep, is dan ook niet geloofwaardig. U reisde immers als gewone passagier mee in een personenwagen.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw geboorteakte, rijbewijs en universitair diploma bevatten enkel persoonlijke gegevens, die hier niet worden betwist. Hoe dan ook kunnen deze documenten het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid herstellen. De door u voorgelegde convocaties werden reeds eerder in deze beslissing besproken.

C. Conclusie .

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In fine van zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij onder de definitie van vluchteling valt zoals omschreven in artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) en in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt een reëel risico te lopen om gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld of bestraft te worden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.2. In een eerste middelonderdeel merkt verzoeker met betrekking tot de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden op dat hij tijdens het gehoor meermaals de opmerking kreeg dat hij te snel praatte zodat het soms moeilijk te volgen was voor de interviewer en hij eveneens meermaals stukken diende te herhalen daar het een zeer gecompliceerd verhaal is. Verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken vormen absoluut geen referentie gezien verzoeker op tien minuten tijd zijn verhaal diende te doen en het aldus aannemelijk is dat hierdoor bepaalde dingen foutief werden begrepen door de Dienst Vreemdelingenzaken mede gelet op het feit dat onderhavige zaak gecompliceerd is. Wat de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn vervolging betreft werpt verzoeker op dat hij reeds herhaaldelijk heeft toegelicht dat zijn broer via de telefoon over deze aangelegenheid niet wilde praten. Verzoeker vroeg nochtans telkens hij contact met zijn broer naar de situatie bij hem thuis en naar het feit of er nog convocaties waren toegekomen. De twee nieuwe door verzoeker neergelegde convocaties bewijzen trouwens dat hij werd opgeroepen. Verzoeker stelt dat het voor hem van geen enkel belang was te weten vanop welke plaats deze convocaties werden verstuurd en dat hij enkel aannam dat deze vanuit Krasnodar werden verstuurd. Verzoeker werpt verder op dat het de gewoonte is dat men wordt

opgeroepen in de hoedanigheid van getuige en dat dit statuut zeer snel in dat van beklaagde verandert op het ogenblik van aanmelding bij de bevoegde diensten. Dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk niet aangaf dat er meer dan twee bezoeken hadden plaatsgevonden, wijt verzoeker aan het korte gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en aan het feit dat de tolk bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker vroeg of hij persoonlijk weet had van andere bezoeken. Daarenboven stelt verzoeker dat de wijkagent wel vaker langskomt, waardoor hij hier niet onmiddellijk aan dacht. Verzoeker kan na contact met zijn broer wel bevestigen dat de wijkagent vaker langskomt dan vroeger, misschien in opdracht van de agenten die voormelde convocaties afleverden.

2.3. Verzoeker onderwerpt de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek en poogt deze te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in wezen beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts tien minuten tijd kreeg om zijn verhaal te doen, zoals hij beweert, noch dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals de opmerking kreeg dat hij te snel praatte zodat het soms moeilijk te volgen was voor de interviewer en hij eveneens meermaals stukken diende te herhalen. Verzoekers argumentatie desbetreffend ontbeert dan ook feitelijke grondslag. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt.

2.5. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. Aangezien verzoeker erin geslaagd is contact op te nemen met zijn familie in de Russische Federatie en informatie (twee convocaties) over zijn problemen naar België te laten overbrengen, kan worden aangenomen dat verzoeker zich eveneens in de mogelijkheid bevindt om zich ook over de rest van zijn verdere problemen in de Russische Federatie op de hoogte te laten stellen. Verzoekers broer hoefde immers geen mondelinge toelichting te geven via de telefoon aangezien hij evenzeer de mogelijkheid had om verzoeker schriftelijk te informeren. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer wel degelijk enige informatie verschaftte aan verzoeker in verband met zijn problemen. Op de vraag of verzoeker niet had gevraagd of er meerdere convocaties waren aangekomen stelde verzoeker immers: "Nee. Over deze heb ik ook niet gevraagd, mijn broer vertelde dat zelf" (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p.12). Pas nadat er tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal werd aangedrongen op een antwoord op deze vraag kwam verzoeker met de verklaring dat zijn broer elke commentaar inzake A. zou weigeren omdat alle telefoongesprekken, zeker uit het buitenland, worden afgeluisterd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p.12). Verzoekers verklaringen zijn in dit verband dan ook geenszins overtuigend te noemen. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekers broer sinds de bestreden beslissing blijkbaar geen bezwaar meer heeft tegen het informeren van verzoeker over het verdere verloop van zijn problemen. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker meer uitleg heeft gevraagd aan zijn broer over de bezoeken van de wijkagent en dat deze de vraag nu wel degelijk beantwoordde (verzoekschrift p.5), waardoor er danig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande.

2.7. In weerwil van verzoekers beweringen zijn diens verklaringen met betrekking tot de plaats van waaruit de convocaties hem werden toegestuurd zijn wel degelijk van belang, aangezien deze documenten - volgens verzoeker - zijn vervolging in de Russische Federatie zouden bewijzen. Om de

bewijskracht van deze documenten te beoordelen is het aldus belangrijk in te kunnen schatten wat de oorsprong is van deze documenten en hoe verzoeker ze in zijn bezit kreeg. Verzoekers verklaringen dienaangaande komen echter niet overeen met hetgeen overduidelijk uit de door hem voorgelegde documenten blijkt. Verzoeker beweerde immers dat de convocaties vanuit Krasnodar werden opgestuurd omdat men te bang was om dit vanuit Tsjetsjenië te doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p.12). Uit de envelop blijkt echter dat de convocaties uit Moskou werden verstuurd. Dat verzoeker eenvoudigweg zou hebben aangenomen dat de brief vanuit Krasnodar werd verstuurd zonder zich hierover verder te informeren kan niet worden afgeleid uit zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij lichtte immers toe dat men de brief in Krasnodar verstuurde omdat men dit in Tsjetsjenië niet aandurfde. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker op de hoogte zou kunnen zijn van de reden waarom de brief in Krasnodar werd verstuurd indien hij zich hierover niet had geïnformeerd. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker er niet zomaar van uitging dat de brief in Krasnodar werd verstuurd zoals hij in zijn verzoekschrift laat verstaan. Toen hij in dit verband werd geconfronteerd stelde verzoeker immers: *"Hij zei dat er iemand naar Krasnodar zou komen, iemand van de familie"* (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p.13).

2.8. Ook kan verzoekers stelling betreffende de oproepingen, met name dat het de gewoonte in de Russische Federatie dat men wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige en indien men zich aanbiedt, al snel als beklaagde wordt beschouwd, de argumentatie van de bestreden beslissing niet weerleggen. De bestreden beslissing stelt immers dat de convocatie niet aangeeft in welk verband verzoeker wordt opgeroepen en niet verwijst naar de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven. De convocatie toont dan ook de vluchtmotieven van verzoeker niet aan.

2.9. Zijn verwijzing naar het korte gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart op geen enkele manier dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk geen melding maakte van meer dan twee bezoeken. Er wordt in de bestreden beslissing immers opgeworpen dat verzoeker in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel deze volgens verzoeker slechts 10 minuten in beslag namen, wél melding maakte van meerdere bezoeken en hij zelfs stelde dat de wijkagent langskwam omdat hij niet was ingegaan op de convocaties. De aard van de vraagstelling door de tolk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet hieraan geen afbreuk. Bovendien werd verzoeker op het Commissariaat-generaal twee maal gevraagd naar het feit of er meerdere bezoeken waren, of men naar hem is komen vragen en of er nog convocaties werden afgeleverd, waarop verzoeker telkenmale ontkennend antwoordde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoekers aposteriori-uitlegging dat hij niet aan de wijkagent dacht omdat die wel meer langskwam, overtuigt niet. Verzoeker stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat de wijkagent langs zou zijn gekomen omdat verzoeker niet was ingegaan op de convocaties en specifiek naar hem informeerde. Nu uit deze verklaring blijkt dat de wijkagent verzoeker zocht en naar hem informeerde kan worden verwacht dat verzoeker dit bezoek zou hebben vermeld toen hem werd gevraagd naar verdere bezoeken.

2.10. In een tweede middelonderdeel tracht verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen over D.A. te weerleggen. Volgens verzoeker werd zijn verhaal op dit punt zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal verkeerd begrepen. Dit vindt zijn oorzaak in de complexiteit van het verhaal en zijn onvermogen om alles traag en zorgvuldig uit te leggen. Verzoeker verduidelijkt dat zijn broer in zijn thuisland enkel zou hebben gezegd dat A. hem zou vermoorden als hij er bleef en hij pas in België van een vriend zou hebben vernomen dat A. tweemaal was langsgeslagen en hem zocht. Die vriend zou dit van verzoekers broer hebben vernomen. Later zou ook zijn broer dit persoonlijk aan verzoeker hebben toegegeven. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift tevens de tante van A. niet te kennen. Hij bevestigt formeel dat de ouders van A. gescheiden leefden en A. daardoor bij zijn tante woonde. Dat hij zich niet exact herinnert of hij op 15 of 16 januari 2009 werd ontvoerd, wijt verzoeker aan de commotie in die periode en aan het feit dat het een gewone dag betrof. De Commissaris-generaal zou verzoeker ten onrechte verwijten geen informatie te hebben over mogelijke problemen na zijn vertrek. Zijn broer zou immers elke commentaar weigeren.

2.11. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift omtrent D.A. een derde versie van de feiten. Deze nieuwe versie is echter niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen, doch ondergraaft deze des te meer. Verzoeker wijt een aantal vaststellingen aan misverstanden, maar deze blijken niet uit het administratief dossier. Uit verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan immers geen enkele verwarring worden afgeleid. Verzoeker stelde aanvankelijk klaar en duidelijk dat zijn broer hem voor zijn vertrek meedeelde dat A. hem zou vermoorden. Vervolgens werd verzoeker gevraagd hoe verzoekers broer hiervan op de hoogte was.

Indien verzoekers bewering over de manier waarop hij van deze doodsb bedreiging op de hoogte was geraakt verkeerd zou zijn begrepen kon hij dit misverstand moeiteloos en onmiddellijk rechtzetten. Hij deed dit echter niet en bevestigde impliciet zijn eerdere bewering door te stellen dat hij niet wist hoe zijn broer hiervan op de hoogte was geraakt. Hij opperde de hypothese dat A. zijn broer waarschijnlijk had gebeld (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde verzoeker zijn versie (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17-18) en vertelde hij dat zijn broer hem nooit iets had meegedeeld. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker nogmaals een andere versie van de wijze waarop hij geïnformeerd werd over de doodsb bedreigingen. Verzoeker staat ook ditmaal zijn betoog niet. De Raad merkt op dat verzoeker hierdoor het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen versterkt.

2.12. Verzoekers ‘formele bevestiging’ dat de ouders van A. gescheiden leefden en A. daardoor bij zijn tante woonde volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen dienaangaande te weerleggen.

2.13. Met betrekking tot de exacte datum van zijn ontvoering, is verzoekers verklaring dat het een gewone dag betrof in het leven van verzoeker totaal ongeloofwaardig. Verzoeker beweert immers die dag te zijn meegenomen door gemaskerde onbekenden, hetgeen onmogelijk als een alledaagse gebeurtenis kan worden beschouwd. Bovendien is het redelijk te verwachten dat dergelijke feiten in het geheugen gegrift zouden zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers verdere leven en zelfs mede de aanleiding van zijn vlucht vormen. Derhalve vormt de “commotie” die hij in die periode onderging geen aannemelijke verklaring.

2.14. Waar verzoeker aangeeft dat zijn broer elke commentaar weigert zodat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem ten onrechte verwijt geen informatie te hebben over mogelijke problemen na zijn vertrek wordt verwezen naar wat reeds hoger werd uiteengezet (2.5.)

2.15. In een derde middelonderdeel stelt verzoeker met betrekking tot zijn verklaringen inzake zijn reisroute dat hij bij zijn vlucht niet geïnteresseerd was in de documenten die voor hem werden opgesteld. Hij vertrouwde volledig op A. en herhaalt dat hij slecht één enkele controle meemaakte.

2.16. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker, gelet op de grote kans op identiteitscontroles, een dergelijke onverschilligheid en gebrek aan interesse aan de dag legde met betrekking tot de reisdocumenten die voor verzoeker werden aangemaakt. Op basis van dit risico kan immers worden verwacht dat verzoeker zich op een eventuele ondervraging zou hebben voorbereid en zich minstens op de hoogte zou hebben gesteld van de identiteitsgegevens die in zijn vervalst paspoort figureerden.

2.17. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.18. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Hoger werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor hij zich niet kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er werd geen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.19. In een tweede middel werpt verzoeker “*nieuwe gegevens*” op en stelt dat er nog twee nieuwe convocaties toekwamen en voegt één daarvan toe aan zijn verzoekschrift. Hij voert bovendien aan dat

de broer van zijn vriend A. en zijn buurman recentelijk werden vermoord waardoor verzoeker beweert in gevaar te zijn.

2.20. De convocatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, is echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor het stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging kan worden genomen. De dood van de broer van A. en verzoekers buurman is slechts een loutere bewering die door verzoeker op geen enkele wijze wordt aangetoond. Bovendien slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hun overlijden enig verband houdt met zijn vluchtmotieven.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN